

[Socialministeren.]

men jeg kan dog ikke undlade at oplyse, at det over for socialudvalget er oplyst, at socialministeriet efter at have modtaget oplysninger fra Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen i Danmark, Københavns og Frederiksberg kommuner har kunnet konkludere, at bistandslovens gennemførelse ikke på kortere sigt vil medføre nogen nettoforøgelse af personalet i kommuner og amtskommuner, og det samme gælder egentligt nybyggeri.

Jeg kan på den baggrund ikke se, at fremskridtpartiet har kunnet fremføre en tilstrækkelig begrundelse for at udsætte bistandsloven i 2 år, og jeg må derfor anbefale, at man stemmer imod lovforslaget ved tredje behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Erlends-son):

Som det fremgår af fremskridtpartiets mindretalsudtalelse til betænkningen, har de oplysninger, der er fremkommet under udvalgsarbejdet, ikke afkræftet vore formodninger om, at gennemførelsen af den sociale bistandslov i den form, den er vedtaget og tænkes praktiseret, vil medføre meget betydelige etableringsudgifter og en stærk stigning i driftsudgifterne ikke mindst vedrørende lovens administration.

Man har forsikret os, at 1.400-1.500 statsansatte funktionærer frigøres til fremtidig beskæftigelse i kommuner og amtskommuner, men er realiteten ikke den, at kommunerne allerede er langt fremme — som for nylig socialministeren her fra talerstolen bekræftede — med deres personaleansættelser, før udtyndingen i de statsansattes rækker overhovedet er begyndt? Og kan man ikke ud fra tidligere erfaringer om, at antallet af de ansatte kun kan gå én vej, nemlig stige, forvente, at det overflødige personale ganske stille siver ind på andre pladser i systemet, uden dér at erstatte ledigbleven arbejdskraft?

1.400-1.500 er ikke så mange, kan man måske sige, når man tænker på det store antal af offentligt ansatte, men det er tilstrækkeligt, når det gælder om at mindske strømmen i stedet for at øge den.

Man taler så meget om samling og integration i forbindelse med loven. Det gælder særlig mødrehjælpsopgaver. Men lad mig

sige det igen i håb om, at jeg endelig måske vil blive hørt: der er ingen opgaver for mødrehjælpen mere. Den integrerede seksualoplysning i skolerne har overtaget én af dens roller, det arbejde, som mødrehjælpen var banebryder for og i, og nu er den opgave løst. Der kunne vel nok i en eller anden afkrog findes en eller anden, man kunne oplyse, hvis man kunne få fat på vedkommende unge pige eller unge menneske, men udgiften herved ville stå i skærende misforhold til opgavens betydning. Det forhindrer naturligvis ikke, at den bliver taget op, desværre.

Loven om fri abort har borttaget mere end 95 pct. af den undersøgelses- og opklaringsvirksomhed, som mødrehjælpsinstitutionernes personale før gik så højt op i, og den sociale støtte, som gravide kvinder eventuelt har behov for, kan uden besvær ydes af socialkontorernes sædvanlige personale.

Med hensyn til revalideringen ligger det sådan, at den revalidering, vi har, simpelt hen ikke fungerer, eller i hvert fald fungerer meget dårligt. Det allerreste af, hvad der ofres på denne teoretisk meget smukke tanke, er helt spildt. De mange udvalg, nævn, ankeorganer og enstrengede behandlerssystemer sammensat af 5-6 terapeuter og vejledere af forskellig observans vil blive blindgyder for de reelt hjælpøgende og boltringssteder for de mindre reelle.

Oplæringen i nye arbejdsmetoder, herunder gruppesamarbejde, kan i en overgangsperiode vise sig så tidkrævende, at en vis udvidelse af personalestaben bliver nødvendig, hedder det som svar på et spørgsmål til ministeren. Det vil det vedblive med at være, ingen tvivl om det.

De færreste amtskommuner havde i november 1974 taget endelig stilling til bygningsbehovet, har vi fået at vide i udvalget. Det har derimod Københavns kommune. Københavns kommune har planer om meget store byggerier. I 1975-80 er der foreløbig afsat 72 mill. kr., og meget tyder på, at nybyggeriet på lang sigt bliver meget betydeligt. Det samme vil gælde væksten i personaleforbruget.

Hver gang vi i de sidste år — og med vi mener jeg de medlemmer, der hører til min gruppe — har haft lejlighed til at tale med folk ude fra kommunerne, hører vi, at i netop deres kommune vil bistandslovens gennemførelse medføre meget betydelige